

Som gäst hos Akademiska Folkdanslaget.

Med regelbundna mellanrum har jag bland Distriktets korrespondens observerat inbjudan till medlemmar ur Distriktet att övervara lekstugor, som anordnats av Akademiska Folkdanslaget. Dessa synnerligen vänliga och trevliga inbjudningar har jag aldrig haft tillfälle att själv taga del av, men då den sista kom, beslöt jag, att den här gången skall jag bli med. Jag hade tidigare hört flera av kamraterna berätta om hur roligt där var, att stämningen och att antalet folkdanser, som avverkades per kväll motsvarade det amerikanska slagordet »Biggest in the World» så ni kan förstå, att jag var synnerligen spänd på vad som skulle hända och blev jag ej heller besviken. Men jag skall väl börja från början. Det första intrycket, då jag kom in och av föreningens v. ordf. och sekr., vilka för kvällen fungerade som värd och värdinna, hälsades välkommen, var det, här kommer att bli trevligt. Jag vill här som en parentes meddela att kvällens värdfolk hälsade alla välkomna, i den ordning de anlände. Denna lilla enkla ceremoni gav ett synnerligen trevligt intryck och gav en liten försmak av vad som komma skulle. I den stora kårsalen var redan fullt av ungdomar. Alla hade bygdedräkt om man undantar 3 à 4 pojkar i uniform. Det var riktigt festligt att se så många ungdomar i dräkt, att några dräkter voro för små och några för stora förhöjde endast feststämningen även om att ett stort antal av dräkterna hörde hemma i Skansens klädskåp. Viljan och glädjen att få bära vår gamla bygdedräkt syntes tydligt bland de närvarande. Musiken var, om vi bortser från de krav på musik, som vi inom Distriktet har, synnerligen enkel men desto mer effektiv. Längst bort i den stora salen undanstucken i vänstra hörnet satt en ensam liten dam, även hon klädd i bygdedräkt och spelade på ett avskalat piano. Allt som gick att plocka bort var borta, detta för att ljudet skulle räcka till för hela den stora salen. Några noter fanns inte men däremot ett par långa listor med namn på massor av folkdanser, några valser, ett par polskor, några hambo samt slutligen några gånglåtar. På slaget åtta spelade musiken upp och sedan gick denna »non stop» balen till klockan 10.30. Mellan dessa klockslag dansades fler trekarlspolskor eller gammelpolskor än vals och hambo. Den s. k. kulturella dansen utgjorde endast tillfälligt inslag i dansprogrammet och lades huvudvikten på folkdan-

serna och sällskapsdanserna. Att alla de närvarande icke voro några experter i de olika danserna anser jag icke som något fel, det var i stället synnerligen roligt att iakttaga hur alla försökte hjälpa och lära varandra. Här fanns det icke någon som försökte kritisera den andras eventuella okunnighet utan var man genast villig att hjälpa och råda. Mången gång under kvällen kunde man få höra följande dialog: »Får jag lov?» »Jag kan inte det här.» »Det gör ingenting.» »Jag kan lite, kom så hjälps vi åt.»

Jag vill även hastigt beröra huru uppställningarna ordnades. En kavaljer var för kvällen utsedd som dansledare, och var hans uppgift följande: För varje ny dans uppdelade han deltagarna i kadriljer eller annan lämplig uppställning, det hela ordnades synnerligen snabbt. Danserna avlöste varandra i snabb följd och voro kavaljererna noga med att se till att damerna fick vila. När en dans var avslutad tackade kavaljeren sirligt sin dam och förde henne tillbaka till hennes plats varefter han omedelbart såg sig om efter en ny dam till nästa dans, som redan blivit annonserad. Jag tog tid på hur lång tid som behövdes för att göra åtta uppställningar till västgötapolska, 45 sekunder och det hela var klart. Det vore något för Stockholmsdistriktets medlemmar att taga efter. Antalet uppställningar till de olika danserna varierade med Väva vadmal 8-10, Vindmölle 20, Gammelpolska 20 o. s. v.

Klockan 12 uppfördes ett kortare spex, här var det också föreningsmedlemmarna, som själva skapat det hela. Spexet var lyckat och mottogs med glada skrattsalvor och efter finalen ropades författaren in. Det hela tog cirka 15 minuter varefter dansen trädde på nytt till kl. 1.15, då alla närvarande hurrade för frk. Uhr, som troget suttit vid pianot hela kvällen.

Efter en kväll som denna uppstår önskan, att kunna medtaga litet av all den energi och dansglädje för våra danser, som här varit till synes, låt vara att vi fordra större precision, men även detta kan komma med litet övning. Glädjen i att tillsammans kunna dansa våra gamla folkdanser vid en lekstuga fordrar ej att precisionen skall vara så stor. Vid denna lekstuga har de närvarande ungdomarna dansat 28 olika danser, obs. inga ringlekar medräknade. Medlemmar inom Stockholms distrikt kunna Ni göra om det?

Sten Svanström.